

۲۰۱۹/۱۱/۰۲

اکبر بارکزی

آقای عبدالله عبدالله شما چه فکر می کنید؟

به داکتر زلمی خلیلزاد بعد از ناکامی ماموریتی که در آغاز امسال به عهده داشت یعنی پیشبرد مذاکرات صلح با طالبان، اکنون یک وظیفه کوچک تر داده شده است که عبارت است از تبادله دو استاد پوهنتون امریکائی کابل با طالبان. خلیلزاد در سفر مؤرخ ۸ عقرب اش به کابل در دیدار با برخی رهبران تنظیمی موضوع تبادله تعداد زیادی از زندانیان به شمول "انس حقانی" را مطرح کرده و رندانه گفته بود:

"میخواهم از این طریق سر نخی برای آغاز مجدد مذاکرات پیدا کنم". قرار اظهارات حاجی دین محمد به رسانه ها تنظیمی های مذکور به خواست خلیلزاد لیبیک گفته اند. خوشبختانه ارگ با رهائی "انس حقانی" مخالفت کرد و خلیلزاد مجبور به سفر مجدد به پاکستان شد. قرار معلوم هیأت طالبان بعد از نمایش مذاکرات با عمران خان و نظامیان پاکستان به قطر برگشته و مهمان آی.اس.آی می باشند. به اساس اظهارات وحید مژده با تلویزیون طلوع، خلیلزاد مصروف تبادله زندانیان است و طالبان برای تبادله دو استاد امریکائی لیستی از والی ها و قوماندانهای خود را که در زندانهای دولت افغانستان محبوس اند به خلیلزاد داده و خواستار رهائی آن ها شده اند. پس روشن است هدف تلاش های کنونی خلیلزاد رابطه مستقیم به صلح افغانستان ندارد.

به تاریخ ۹ عقرب عبدالله عبدالله پشتیبانی خود را از رهائی زندانیان چنین ابراز نمود:

«اگر تبادله زندانیان به صلح کمک کند، باید با آن همکاری شود. وقتی میخواهیم به صلح برسیم آرزوی ما اینست که یک روزی هیچ زندانی سیاسی نداشته باشیم. و اگر بندی هایی اینجا هستند باید در مورد رهائی شان کار صورت بگیرد.»

این جواب عبدالله هم لیبیک است و هم چراغ سبز. اما با یک پیشوند مردم فریبانه "اگر تبادله زندانیان به صلح کمک کند". برخی رسانه ها این جمله عبدالله را رضایت مشروط تعبیر کرده اند. اما در دنیای سیاست این پیشوند ها ارزشی ندارند.

خلیلزاد این مبهم گوئی را جدی نمی گیرد و از همان لیبک عبدالله برای تحت فشار قرار دادن غنی استفاده میکند. از طرف دیگر مردم افغانستان با شنیدن این جمله به توانائی داکتر عبدالله برای تشخیص خیر و شر مشکوک می شوند. **مردم علاقمندند بدانند تحلیل رئیس اجرائیه چیست؟**

آیا رهائی "انس حقانی" و ۸۰ تن از قوماندانان برجسته و والیان طالبان در تبادل با دو تبعه امریکا به صلح افغانستان کمک میکند یا به تقویت ماشین جنگی و آشتی ناپذیر شدن بیشتر طالبان؟ تبادل زندانیان یکنوع معامله است. این معامله با صلح هیچ ارتباطی ندارد. در گذشته که موضوع تبادل اصلاً مطرح نبود و زمامداران کابل خواستند حسن نیت خود را بطالبان نشان دهند، شاهد نزدیک شدن بصلح نبودیم. آیا رهائی صد ها زندانی طالبان از زندان بگرام توسط حامد کرزی در ۲۰۱۴ و رهائی ۷۰۰ زندانی طالبان در جریان همین سال توسط غنی به صلح کمک کرد یا طالبان را جری تر ساخت؟

شما به حیث مدعی خستگی ناپذیر پست ریاست جمهوری در این مورد چه فکر می کنید؟

کی برای تان این معما را حل کند؟

خلیلزاد؟

خلیلزاد مامور یک دولت بیگانه است و برای منافع دولت متبوع خود تلاش میکند.

اگر خدا نا خواسته فردا رئیس جمهور شوید توانائی تصمیم گیری در مورد مسائل بزرگ ملی را خواهید داشت؟ یا تاریخ تکرار خواهد شد و شما هم چون رهبر مرحوم تان از یک دشمن افغانستان دعوت خواهید کرد که مشاور ارشد شما در مسایل سیاست خارجی باشد.

در ضمن عبدالله عبدالله "انس حقانی" و ۸۰ نفر همسنگ اش را "زندانی سیاسی" خوانده است. حال آنکه همیشه طالبان را تروریست میخواند. در عمل طالبان دهشت افکن، عامل یک کشور بیگانه و جنایتکار جنگی اند. زندانی سیاسی شخصی است که به خاطر عقاید، روابط و فعالیت‌های صرفاً سیاسی اش محبوس شده باشد.

برای اطلاع داکتر عبدالله باید بگوئیم که افغانستان همین حالا هیچ زندانی سیاسی ندارد. قرار معلوم خوش خدمتی به خلیلزاد و "جانبس" سفیر امریکا عامل این انعطاف ۱۸۰ درجه در موضع عبدالله است. رهائی ۸۰ قوماندان و والی طالبان تیل پاشیدن بر آتش جنگی است که افغانستان در آن میسوزد. **موضع دولتمردان افغانستان در این رابطه ثبت تاریخ خواهد شد.**

به تاریخ ۹ عقرب خلیلزاد از پاکستان دوباره به کابل برگشت. احتمال آن وجود دارد که آی. اس. آی. از رهائی خط سرخ ارگ یعنی "انس حقانی" منصرف شده و در عوض فرد برجسته دیگری از گروه حقانی را در لیست طویل ۸۰ نفری خویش اضافه کرده باشد. اینبار اشرف غنی در دامی گیر می افتد که با عدم دقت و سنجش برای خویش پهن کرده است.

خط سرخ برای یک رئیس جمهور باید منافع ملی اش باشد نه یک شخص معین. وضع موجود را میتوان چنین تشریح کرد:

امریکا در ساحات مختلف به افغانستان کمک میکند. حالا از افغانستان میخواهد تا برای تبادل با دو نفر از اتباع اش چند زندانی طالبان را رها کند. موضع افغانستان باید این باشد که حاضر به همکاری است اما در چوکات منافع علیای کشور و با در نظر داشت تشویش های امنیتی خویش.

از جانب دیگر برای خلیلزاد هم نامناسب است که به هر خواست نا معقول طالبان سر تسلیم فرو می آورد و با وصف اطلاع کامل از خرابی وضع امنیتی افغانستان به عوض چنه زدن با طالبان لیست ۸۰ نفری قوماندانان و ووالیان طالبان را بالای میز اشرف غنی می گذارد و خواستار رهایی آنها میشود. در معامله تبادل زندانیان چنه زدن با جانب مقابل یک اصل است. خلیلزاد باید با طالبان چنه میزد، افراد مهم را از لیست حذف میکرد، تعداد را به حد اقل ممکنه میرساند و سپس به حکومت افغانستان مراجعه می نمود. وقتی مصرف از جیب مردم افغانستان مطرح باشد خلیلزاد حاتم طائی میشود.

(ختم)

آقای عبدالله عبدالله شما چه فکر می کنید؟

[A_barekzai_aghay_abdullah_tshi_fekr_mekoned.pdf](#)

